

Arrest

nr. 65 179 van 27 juli 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 februari 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. SCHÜTT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

1.2. Op 12 januari 2011 beslist de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot ongegrondheid van de aanvraag en geeft hij de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat hoewel de advocaat weliswaar een onderscheid tracht te maken tussen de ontvankelijkheid en de gegrondheid, niet duidelijk is welke elementen tot de ontvankelijkheid behoren en welke tot de gegrondheid, namelijk: het ononderbroken verblijf van 5 jaar en het wettig verblijf in België voor 18 maart 2008 of voor die datum een geloofwaardige poging hebben ondernomen. Uit deze aanvraag art 9bis kan dus niet worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient te worden vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert. Indien echter geoordeeld zou worden dat de bovenstaande elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kunnen deze als volgt beoordeeld worden:

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: “de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen”. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettig verblijf heeft bekomen, noch dat hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen. De loutere verklaring dat betrokkene van mening was dat hij niet in aanmerking kwam wegens het ontbreken van buitengewone omstandigheden volstaat niet. Dit betekent dus dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A.

Het feit dat betrokkene sinds 2004 in België zou verblijven, het Frans beheerst, stappen onderneemt om Nederlands te studeren, bereid is om te werken, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen en attesten voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1^o van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Een eerste middel is als volgt uiteengezet :

“Genomen uit de schending van de artikelen 105 en 108 van de Grondwet, uit de schending van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, uit de schending van het materieel motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, uit de schending van het algemeen

rechtsbeginsel van het gezag van rechterlijk gewijsde erga omnes van annulatiearresten, en uit de schending van het beginsel van de uitvoering te goeder trouw van annulatiearresten

Doordat de bestreden beslissing de regularisatieaanvraag louter en alleen afwijst omdat de situatie van verzoeker niet volledig zou beantwoorden aan de criteria onder punt 2.8.A van de instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet, meer bepaald inzake het aantonen van vroegere geloofwaardige pogingen om wettig verblijf te bekomen.

Terwijl genoemde instructie werd vernietigd door het arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State

En terwijl de wetgever de beslissingsbevoegdheid nopens de aanvragen tot machtiging van verblijf aan de uitvoerende macht heeft overgelaten omdat elke aanvraag een beoordeling in concreto noodzakelijk maakt

Zodat de weigering van de aanvraag tot regularisatie niet louter gesteund kon worden op niet-bestaande criteria

Toelichting bij het eerste middel:

1. Artikel 105 van de gecoördineerde Grondwet bepaalt:

“De Koning heeft geen andere macht dan die welke de Grondwet en de bijzondere wetten, krachtens de Grondwet zelf uitgevaardigd, hem uitdrukkelijk toekennen”.

Artikel 108 van de gecoördineerde Grondwet bepaalt:

“De Koning maakt de verordeningen en neemt de besluiten die voor de uitvoering van de wetten nodig zijn, zonder ooit de wetten zelf te mogen schorsen of vrijstelling van hun uitvoering te mogen verlenen”.

Dat het beginsel van het gezag van gewijsde erga omnes van annulatiearresten een algemeen rechtsbeginsel uitmaakt, werd meermaals bevestigd door het Hof van Cassatie [...]

Het absoluut gezag van gewijsde van annulatiearresten (met name deze van de Raad van State) werd bevestigd door het ArbitrageHof [...].

De annulatiearresten zijn bindend voor het bestuur dat de vernietigde handeling heeft gesteld.

Dit is des te meer het geval, nu de formules van tenuitvoerlegging waarmee deze arresten zijn bekleed aan de administratieve overheden opdraagt om te zorgen voor de uitvoering ervan [...].

2. Bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State werd de “ongedateerde instructie van eind juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet” integraal vernietigd.

Het arrest werd voorzien van de formules van tenuitvoerlegging.

Er zijn derhalve geen vaststaande criteria om een aanvraag tot regularisatie af te wijzen. De beoordeling van de aanvraag dient steeds te gebeuren in functie van de wettelijke criteria, met name het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden die het indienen van de aanvraag vanuit België verantwoordend en de humanitaire gronden die tot een machtiging van verblijf aanleiding kunnen geven.

Zoals de motivatie van de bestreden beslissing vermeldt, staat het de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid vrij om gevolg te geven aan de politieke akkoorden terzake en om derhalve regularisatie toe te kennen wegens de verregaande integratie van personen in de Belgische samenleving, waarbij die integratie kan afgeleid worden uit het lang verblijf van de betrokkene.

Doch om bij deze beoordeling gebruik te maken van een bepaalde regel, krachtens dewelke vóór een bepaalde datum geloofwaardige pogingen om wettig verblijf dienden te zijn ondernomen, dient de administratie wel te beschikken over een wettelijke of reglementaire basis. Bij ontstentenis van zulke wettelijke of reglementaire basis dient de graad van integratie onderzocht te worden. De integratie kan niet louter worden afgeleid uit het al dan niet aangetoond zijn van vroegere pogingen om verblijf te bekomen.

Door meergenoemd arrest van de Raad van State en door de daaropvolgende stellingname van de Staatssecretaris, kan de vernietigde instructie nog wel dienen om positieve beslissingen te nemen (patere legem quam ipse/écisti en de toepassing van het vertrouwensbeginsel), maar geenszins om weigeringsbeslissingen te nemen. Niemand heeft verwerende partij verplicht om zich in die bevreemdende positie te manoeuvreren, dus moet verwerende partij ook niet komen klagen dat zulks niet evenwichtig of niet eerlijk zou zijn.

Verzoeker is van oordeel dat het gezag van gewijsde van meergenoemd arrest van de Raad van State zich uitstrekt tot alle beslissingen, inclusief de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag ex artikel 9bis. De loutere mededeling van de Staatssecretaris dat hij de politieke akkoorden wenst uit te voeren, volstaat niet om de vernietigde instructie te doen herleven, in welke vorm dan ook, wanneer het document moet dienen als basis voor het verwerpen van een aanvraag.

3. De door verzoeker ingeroepen argumenten inzake integratie worden opgesomd in de bestreden beslissing. Deze argumenten worden geenszins onderzocht, maar wel zonder pardon van tafel geveegd:

“Het feit dat betrokkene sinds 2004 in België zou verblijf, het Frans beheerst, stappen onderneemt om Nederlands te studeren, bereid is om te werken, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen en attesten voorlegt, kan niet weerhouden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009”.

Uit de gebruikte bewoordingen van de motivering van de bestreden beslissing, blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de elementen inzake de integratie van verzoeker niet heeft onderzocht bij het beoordeling van de door verzoeker ingediende aanvraag. Er vindt dus een robotisering van het beslissingsproces plaats, hetgeen afbreuk doet aan het principe dat elke aanvraag op haar eigen merites dient te worden onderzocht (schending van het motiveringsbeginsel).

De vraag dient ook gesteld welke redelijke verantwoording er bestaat voor het hanteren van een bepaalde referentiedatum waarvoor het wettig verblijf of de poging daartoe dient te worden aangetoond. Zulks is bij uitstek arbitrair en houdt dus ipso facto een schending van het redelijkheidsbeginsel in.

Het vooropstellen van een allesbepalende referentiedatum is het privilege van de wetgever: wanneer de wetgever er zich van onthouden heeft om dergelijke referentiedatum voorop te stellen, dan is dat omdat de wetgever van oordeel was dat elke situatie bijzonder is en op haar eigen merites beoordeeld dient te worden door een orgaan van de uitvoerende macht. In casu dient te worden vastgesteld dat de uitvoerende macht abdiceert, want weigert om een individuele beoordeling te maken van een individueel dossier, en tegelijk de wetgevende functie usurpeert door eigen regelgeving te hanteren buiten de algemene bevoegdheid tot het maken van verordeningen ter uitvoering van de wetten (schending van de in de aanhef van het middel genoemde artikelen van de Grondwet).

Het eerste middel is gegrond.”

2.1.2. Verzoeker stelt terecht dat de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. De Raad van State oordeelde in zijn arrest dat de instructie in strijd was met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging aan te vragen werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan vrijgesteld werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen. Uit de overwegingen van dit arrest kan evenwel niet afgeleid worden dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet de mogelijkheid heeft om een beleidslijn uit te zetten of dat het hem niet zou zijn toegestaan om – louter wat betreft de beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf – de duidelijke criteria die reeds werden opgenomen in de vernietigde instructie te hernemen.

Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in zijn stelling dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid het gezag van gewijsde van het arrest nummer 198.769 van 9 december 2009 miskent en dit arrest niet te goeder trouw uitvoert door, enkel wat betreft de beoordeling ten gronde van de aanvragen om tot een verblijf gemachtigd te worden, beleidsrichtlijnen te voorzien die overeenstemmen met de richtlijnen die reeds waren voorzien in de vernietigde *“instructie met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet.”*

Door het publiek maken van beleidsrichtlijnen waarin wordt uiteengezet op welke wijze hij een invulling wenst te geven aan de hem door de wetgever, in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, toegewezen bevoegdheid, wordt een grotere rechtszekerheid beoogd. Verzoeker stelt terecht dat deze criteria geen afbreuk kunnen doen aan de voorwaarden die door de wetgever zijn gesteld inzake de beoordeling van de ontvankelijkheid van een aanvraag. *In casu* blijkt evenwel niet dat verweerder de ontvankelijkheidsvoorwaarden die door de wetgever in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werden voorzien heeft miskend.

Het gegeven dat er geen criteria in de wet werden voorzien wat betreft de gevallen waarin een verblijfsmachtiging kan worden toegekend heeft tot gevolg dat de bevoegde staatssecretaris over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt die hem toelaat een door hem bepaald beleid te voeren. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft ervoor geopteerd duidelijk af te bakenen in welke gevallen hij al dan niet bereid is om van zijn discretionaire bevoegdheid gebruik te maken om een (ontvankelijke) aanvraag tot toekenning van een verblijfsmachtiging, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in te willigen. Verzoeker geeft te kennen niet akkoord te gaan met de normen die

de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid hiertoe heeft uitgewerkt, maar toont hiermee geen schending van de door hem aangevoerde bepalingen aan. Meer specifiek geeft verzoeker aan van oordeel te zijn dat de integratie van een vreemdeling op zich een doorslaggevend criterium zou dienen te zijn en dat de toekenning van een verblijfsmachtiging niet afhankelijk mag gemaakt worden van de vraag of de betrokkene voor een bepaalde datum legaal in het land verbleef of pogingen ondernam om een wettig verblijf te bewerkstelligen. Het komt evenwel niet toe aan verzoeker om in de plaats van de bevoegde staatssecretaris te bepalen welke invulling dient gegeven te worden aan de aan deze staatssecretaris toegekende discretionaire bevoegdheid. Hij maakt ook niet aannemelijk dat het feit dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid er om beleidsredenen voor opteerde om slechts een verblijfsmachtiging toe te kennen aan bepaalde categorieën van vreemdelingen en hierbij termijncriteria hanteerde ongrondwettig zou zijn. Er is de Raad immers geen beginsel bekend dat het hanteren van referentiedata zou voorbehouden aan de wetgever en ook uit de door verzoeker ingeroepen grondwettelijke bepalingen blijkt een dergelijk "privilege" niet. De Raad dient er trouwens op te wijzen dat er geen sprake is van "een allesbepalende referentiedatum", doch dat de bevoegde staatssecretaris een veelheid aan situaties heeft voorzien waarin in beginsel verblijfsmachtiging wordt toegekend.

Verzoeker kan evenmin worden bijgetreden in zijn bewering dat zijn aanvraag niet aan een individuele beoordeling werd onderworpen. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat hij in zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden aangaf van oordeel te zijn dat hij zich in een situatie bevond als omschreven in punt 2.8A van de instructie en in de bestreden beslissing wordt toegelicht waarom verzoeker niet dienstig naar voormelde situatie kan verwijzen. Er wordt namelijk geuid dat verzoeker voor 18 maart 2008 nooit legaal in België verbleef en ook geen geloofwaardige poging hiertoe ondernam. Deze vaststelling vindt steun in het administratief dossier. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

Gelet op voorgaande vaststelling kan verzoeker ook niet voorhouden dat het vertrouwensbeginsel geschonden werd.

Het hanteren van duidelijke beleidscriteria is niet arbitrair, zoals verzoeker voorhoudt, maar is er net op gericht willekeur tegen te gaan en de behandeling van de aanvragen om machtiging tot verblijf te objectiveren. Verzoeker houdt dan ook ten onrechte voor dat het redelijkheidsbeginsel miskend werd doordat de verwerende partij verwees naar deze beleidscriteria.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Het tweede door verzoeker aangevoerde middel wordt uiteengezet als volgt :

"Tweede middel

Genomen uit de schending van het materieel motiveringsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur,

Doordat er bij het nemen van de bestreden beslissing toepassing is gemaakt van het criterium dat er voor een bepaalde datum minstens een geloofwaardige poging om wettig verblijf te bekomen, diende te zijn ondernomen.

Terwijl er, krachtens het vroegere beleid inzake het verlenen van machtiging tot verblijf, voor de meeste aanvragen geen reële kans op succes bestond.

Zodat diegenen die zich indertijd onthouden hebben van het indienen van een per definitie tot mislukken gedoemde aanvraag, door de toepassing van voornoemd criterium zonder redelijke verantwoording slechter behandeld worden dan diegenen die wel zulke aanvraag hebben ingediend voor de referentiedatum (schending van het gelijkheids- en van het redelijkheidsbeginsel).

En zodat het motief inzake de vroegere poging om wettig verblijf te bekomen in rechte niet aanvaardbaar is (schending van het motiverings- en van het redelijkheidsbeginsel)

Toelichting bij het tweede middel :

Met geloofwaardige poging om wettig verblijf te bekomen worden onder meer vroegere regularisatieaanvragen bedoeld.

Nu was het beleid van de Dienst Vreemdelingenzaken op dit punt gedurende vele jaren erg streng, meer bepaald voor wat betreft het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden die de aanvraag in België konden verantwoorden. Aanvragen tot regularisatie werden dan ook in de regel afgewezen als onontvankelijk. Voor het leeuwendeel van de aanvragers werden de wettelijk vereiste buitengewone omstandigheden die het onmogelijk dan wel zeer moeilijk maakten om de aanvraag in te dienen via de diplomatieke vertegenwoordiging van België in het land van herkomst, niet aanwezig geacht.

Vreemdelingen die ondanks dit duidelijke beleid toch een aanvraag tot machtiging van verblijf hadden ingediend in het verleden, werden hiervoor door de instructie van juli 2009 beloond, nu met name deze

aanvragen als de vereiste geloofwaardige pogingen om wettig verblijf te bekomen, werden en worden aanvaard. De toepassing van dit criterium op het totaal van de aanvragen gebaseerd op lokale verankering na langdurig verblijf van meer dan 5 jaar (punt 2.8.A van de instructie), schendt dan ook het gelijkheidsbeginsel: het onderscheid dat tussen de aanvragers wordt gemaakt volgens het al dan niet indienen van een vroegere regularisatieaanvraag, kent immers geen redelijke verantwoording. Door vroegere regularisatieaanvragen gelijk te stellen met geloofwaardige pogingen om wettig verblijf te bekomen, zonder rekening te houden met het feit dat de quasi-totaliteit van die vroegere aanvragen niet ten gronde behandeld werden wegens onontvankelijkheid, wordt een niet-toegelaten onderscheid gemaakt ten opzichte van de aanvragers die vroeger geen zulke regularisatieaanvraag hebben ingediend.

2.2.2. In punt 2.8A van de beleidsrichtlijn van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid wordt gesteld dat de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum vijf jaar bedraagt en die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad of die voor die datum geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bewerkstelligen in aanmerking komt om tot een verblijf gemachtigd te worden. De Raad merkt op dat verzoeker de door verweerder gehanteerde norm “een geloofwaardige poging heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen” onterecht verenigt tot “aanvragen tot regularisatie.” Verzoeker gaat dan ook uit van een foutieve lezing van deze beleidsrichtlijn.

Daarnaast moet worden gesteld dat niet kan ingezien worden waarom het kennelijk onredelijk zou zijn om een onderscheid te maken tussen vreemdelingen die in het verleden hetzij legaal in het Rijk verbleven, hetzij inspanningen leverden om zich op verblijfsrechtelijk vlak in regel te stellen enerzijds en zij die geen enkele inspanning leverden om tot een verblijf toegelaten of gemachtigd te worden anderzijds.

De Raad merkt voorts op dat slechts tot een schending van het gelijkheidsbeginsel kan besloten worden indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). Verzoeker blijft op dit punt in gebreke. Hij toont derhalve niet aan dat de voorwaarde met betrekking tot de geloofwaardige poging niet mocht worden betrokken bij de beoordeling van zijn aanvraag.

Door zijn beschouwingen en door aan te geven dat hij niet akkoord gaat met het immigratiebeleid toont verzoeker ook niet aan dat het materiële motiveringsbeginsel in voorliggende zaak geschonden werd.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. Het derde middel luidt als volgt :

Genomen uit de schending van artikel 9bis, 1, eerste lid van de Wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf; de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en uit machtsoverschrijding

Doordat op zicht van de bestreden beslissing niet blijkt door welke ambtenaar de bestreden beslissing namens de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid genomen werd

Terwijl artikel 9bis, §1, eerste lid de bevoegdheid tot het nemen van een beslissing terzake opdraagt aan de minister of aan diens gemachtigde

En terwijl krachtens het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf; de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf; de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, slechts ambtenaren van een bepaalde rang de bestreden beslissing kunnen nemen

Zodat de genoemde wetsbepaling geschonden is en de beslissing is aangetast door machtsoverschrijding

Toelichting:

1. Artikel 9, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven”.

Artikel 6, § 1 van het reeds in de aanhef van het middel genoemde ministerieel besluit van 18 maart 2009:

“Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A 1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980: artikel 2, tweede lid, artikel 3, eerste lid, 7°; en tweede lid, artikel 7, tweede tot vierde lid; artikel 8bis, if ier en 4; artikel 9, eerste lid; artikel 9bis; artikel 9ter, artikel 10ter, § 3; artikel 11, § 1, eerste lid, en § 2, eerste en vierde lid; artikel 12bis, § 3, tweede en derde lid, § 4, eerste lid, en § 6, eerste lid; artikel 13, §J 2bis tot 5, artikel 18, § 2, artikel 19, § 4; artikel 25, vierde lid; artikel 27 § 2 en § 3, derde lid, artikel 28, tweede lid; artikel 29, tweede lid; artikel 41ter; artikel 42bis, § 1, eerste zin; artikel 42ter, § 1, eerste lid, artikel 42quater § 1, eerste lid; artikel 42quinquies, § 4; artikel 42septies; artikel 46bis, § 1, artikel 49, § 1, 6°, § 2, eerste lid, en § 3; artikel 49/2, § 4, eerste lid, en § 5; artikel 50, tweede lid; artikel 50bis, derde lid, artikel 51, derde lid; artikel 51/5, §§ 1er en 2, en § 3, tweede en derde lid; artikel 5 1/6, eerste lid; artikel 51/7, eerste en tweede lid; artikel 51/8, eerste en tweede lid; artikel

52/2, § 2, eerste lid, 3°; artikel 52/3, § 1 en § 2, eerste lid; artikel 53bis; artikel 5 7/30, § 1, eerste en vijfde lid en § 2, eerste en tweede lid, artikel 57/33; artikel 57/34, §§ 1er en 5; artikel 57/35, § 1, eerste lid, § 2, eerste lid §§ 3 en 4, artikel 5 7/36, § 2, eerste en tweede lid, artikel 61, § 2 en § 3, eerste lid; artikel 61/2, § 1, § 2, eerste en derde lid, en § 3, artikel 61/3, § 1, eerste lid, § 2, eerste en tweede lid en § 3; artikel 61/4, § 1, eerste lid en § 2; artikel 61/5, artikel 61/8; artikel 61/12, vijfde lid; artikel 61/13, § 3; artikel 72, eerste en derde lid; artikel 74/4, § 4, eerste lid; artikel 74/5, § 3, eerste lid, en § 4, 2°; artikel 74/6, 1, 1bis, en §2, alinea 1er; artikel 74/7”.

2. Uit de bestreden beslissing blijkt niet wie de auteur ervan is en al evenmin welke de functie is die door deze persoon wordt uitgeoefend binnen de administratie. De handtekening en de handgeschreven naam- en functievermelding zijn immers onleesbaar.

In de aanhef van de bestreden beslissing is als contactpersoon “LAEVENS, Griet” vermeld, maar die naam kan in ieder geval niet gelezen worden in de naamvermelding onder de bestreden beslissing.

Wanneer niet bewezen is van wie een bepaald stuk uitgaat, dan dient hieraan alle geldingskracht te worden onzegd, zelfs ambtshalve (RvSt nr. 67.639 van 5 augustus 1997, inzake bvba BELMEKO).

Het derde middel is gegrond.

2.3.2. Verzoeker kan niet worden bijgetreden : op de bestreden beslissing staat, zoals verzoeker dat overigens zelf al heeft aangegeven, als contactpersoon vermeld : Laevens Griet. De beslissing is duidelijk en leesbaar ondertekend door “Laevens Margareta, Attaché”. Uit deze gegevens kan onmiskenbaar worden afgeleid wie de auteur is van de bestreden beslissing. Verzoekers kritiek mist derhalve feitelijke grondslag. Dat er een verschil kan worden opgemerkt in de voornaam die is vermeld enerzijds bovenaan de bestreden beslissing en anderzijds in de handtekening, doet daaraan geen afbreuk. Het is immers veel voorkomend dat personen zich identificeren aan de hand van een afgekorte roepnaam en anderzijds ondertekenen met hun officiële voornaam. Er kan dan ook in alle redelijkheid niet worden gesteld dat het niet duidelijk is wie de bestreden beslissing heeft genomen.

Het derde middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig juli tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS